

Un any de sequera a Sant Boi

Sant Boi de Lluçanès

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Santuari de la Mare de Déu dels Munts. Sant Agustí de Lluçanès

Coordenades:

Latitud: 42.05875
Longitud: 2.1517
UTM Est (X): 429810
UTM Nord (Y): 4656647

Classificació

Número de fitxa: 08201 - 142
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Obert
Ús actual: Científic
Titularitat: Pública
Autoria de la fitxa: Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dl., 13/10/2008 - 02:00

Descripció

"Era pel mes de maig i feia mesos que no queia ni una gota del cel i la terra estava seca i esquerdada. Els conreus feien llàstima de mirar-los. L'ordi i la xeixa no granaven, la sequera els matava, fins i tot el mestall perillava.

I així un dia darrere l'altre. Sempre bufava aquell vent de ponent que ho asseca tot: el vent de la fam. Ja feia setmanes que cada diumenge a missa major es resaven parenostres demanant a la Verge dels Munts que fes ploure.

Un dia sortint de missa, a la plaça de l'església la sequera estava en boca de tothom, la preocupació era ja gran, i els caps de casa s'adreçaren al senyor rector per tal que amb tota urgència organitzés les prèdiques a la Mare de Déu dels Munts.

Aquella mateixa tarda sortia un grup de gent en processó cap a la capella de Sant Roc a demanar que plugués. Però passaren uns dies i la sequera cada cop era més gran i la pèrdua de la collita es veia ja imminent. Semblava una maledicció del cel.

El senyor rector estava també molt neguitós perquè la Mare de Déu dels Munts no els volia escoltar, i per demostrar-li la devoció que li tenien els santboiencs, va pensar-ne una de més sonada.

Un dia al matí sortia en processó tot el poble de Sant Boi cap als Munts. Durant el camí amb la més fervent devoció es va resar el rosari, i dalt dels Munts el rector va dir una missa. Després tragueren la Mare de Déu a fora i seguiren els cants i les prèdiques mentre en processó anaven donant voltes a l'església amb la Verge carregada a l'esquena de quatre fornits pagesos que suaven com rucs per la calor i el pes de la imatge.

Tot era inútil. El sol lluia esplendorós i a l'horitzó no es veia ni una miserable broma que assenyalés la imminència de la pluja tan desitjada. Era tot un poema veure les cares de la pobra gent de Sant Boi acalorada i decebuda.

De cop, el senyor rector es va parar i dirigint-se a la Verge digué:

-Si no ens voleu donar aigua, ja us en donarem nosaltres a vós.- Agafà el salpasser carregat d'aigua beneïda i, davant la sorpresa de tothom, va començar a mullar la Mare de Déu dels Munts a cop de salpasser.

A l'endemà un temporal de pluja, vent i calamarsa, amb unes pedres grosses com el puny que fins i tot trencaven les teules de les teulades, va caure sobre Sant Boi com ningú ho havia vist mai."

Observacions:

Aquesta llegenda va ser recollida per Pere Juvanteny i Canadell, que l'havia escoltat a la seva àvia, nascuda a Sant Boi de Lluçanès l'any 1898. Recentment va ser recollida dins "El Lluçanès màgic".

Bibliografia

AADD (1998). El Lluçanès màgic. Recull de llegendes i rondalles del Lluçanès. Edicions Cossetània i Ajuntament de Sant Boi de Lluçanès.

